ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 25ης Φεβρουαρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-445/01,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunale di Biella (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Roberto Simoncello,

Piero Boerio

και

Direzione Provinciale del Lavoro,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 39 ΕΚ και 43 ΕΚ) καθώς και του άρθρου 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 86 ΕΚ),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. La Pergola και S. von Bahr, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με διάταξη της 18ης Οκτωβρίου 2001, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 19 Νοεμβρίου 2001, το Tribunale di Biella υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 39 ΕΚ και 43 ΕΚ) καθώς και του άρθρου 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 86 ΕΚ).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του R. Simoncello και της P. Boerio, εταίρων και νομίμων εκπροσώπων της εταιρίας Mergellina Snc, και της Direzione Provinciale del Lavoro (επαρχιακής διευθύνσεως εργασίας), λόγω διοικητικής κυρώσεως που επέβαλε η τελευταία στην προαναφερθείσα εταιρία, για τον λόγο ότι προσέλαβε υπαλλήλους χωρίς να κοινοποιήσει την πρόσληψη αυτή στη Sezione Circondariale per l'Impiego (περιφερειακή υπηρεσία για την απασχόληση).

Το νομικό πλαίσιο

3 Το άρθρο 9 bis, δεύτερο εδάφιο, του νόμου 608, της 28ης Νοεμβρίου 1996 (GURI αριθ. 281, της 30ής Νοεμβρίου 1996, τακτικό συμπλήρωμα αριθ. 209, στο εξής: νόμος 608/1996), έχει ως εξής:

«Εντός πέντε ημερών από την ημερομηνία προσλήψεως πραγματοποιουμένης βάσει του πρώτου εδαφίου, ο εργοδότης οφείλει να ενημερώνει τη Sezione Circondariale per l'Impiego με ανακοίνωση αναγράφουσα το όνομα του προσληφθέντος υπαλλήλου, την ημερομηνία προσλήψεως, το είδος της συμβάσεως, την ιδιότητα, τις αποδοχές και το καθεστώς του υπαλλήλου.»

4 Το άρθρο 10, δέκατο τρίτο εδάφιο, του νομοθετικού διατάγματος 469, της 23ης Δεκεμβρίου 1997 (GURI αριθ. 5, της 8ης Ιανουαρίου 1998, στο εξής: νομοθετικό διάταγμα 469/1997), προβλέπει τα εξής:

«Οι διατάξεις του νόμου 264, της 29ης Απριλίου 1949, και των μεταγενέστερων νόμων που τον τροποποίησαν και τον συμπλήρωσαν δεν εφαρμόζονται στα φυσικά και νομικά πρόσωπα που έχουν λάβει έγκριση προς άσκηση της δραστηριότητας διαμεσολαβήσεως στον τομέα της απασχόλησης βάσει του παρόντος άρθρου.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

5 Το Tribunale di Biella διαπιστώνει ότι η εταιρία Mergellina Snc προσέλαβε υπαλλήλους χωρίς να κοινοποιήσει τις προσλήψεις αυτές στη Sezione Circondariale per l'Impiego σύμφωνα με το άρθρο 9 bis του νόμου 608/1996.

6 Ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης ισχυρίζονται ότι η διάταξη αυτή δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως βάση για την επιβολή κυρώσεως. Συγκεκριμένα, είναι αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο στο μέτρο που αφορά το ιταλικό σύστημα προσλήψεως προσωπικού, το οποίο το Δικαστήριο, με την απόφασή του της 11ης Δεκεμβρίου 1997, C-55/96, Job Center (Συλλογή 1997, σ. I-7119), έκρινε αντίθετο προς το άρθρο 90 της Συνθήκης, καθότι καθιερώνει κρατικό μονοπώλιο αντίθετο προς το καθεστώς ελεύθερου ανταγωνισμού.

7 Συναφώς, το Tribunale di Biella διαπιστώνει ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Job Center, η επίδικη κανονιστική ρύθμιση δεν ήταν το άρθρο 9 bis του νόμου 608/1996. Επιπλέον, επισημαίνει ότι η υπόθεση της κύριας δίκης δεν αφορά ένα μονοπωλιακό σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως από το κράτος μέλος, αλλά απλώς και μόνο μια υποχρέωση κοινοποιήσεως, η παραβίαση της οποίας επιφέρει την επιβολή κυρώσεων διοικητικής φύσεως.

8 Πάντως, φρονεί ότι η νομοθεσία που επιβάλλει την εν λόγω υποχρέωση κοινοποιήσεως και προβλέπει κυρώσεις για την περίπτωση παραβιάσεώς της μπορεί να είναι αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως προς τα άρθρα 48, 52 και 90 της Συνθήκης, καθότι θέτει την Ιταλική Δημοκρατία σε θέση «υπεροχής», στο μέτρο που η εν λόγω υποχρέωση της επιτρέπει να ελέγχει τις προσλήψεις. Δεν είναι, ωστόσο, βέβαιο ότι η εν λόγω διάταξη αντιβαίνει στην κοινοτική νομοθεσία, δεδομένου ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν αποκτά θέση υπεροχής κατά την πρόσληψη του υπαλλήλου και η εξουσία ελέγχου που διαθέτει σκοπεί αποκλειστικά στο να αποφεύγονται παράτυπες από πλευράς εργατικού δικαίου καταστάσεις.

9 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το άρθρο 10 του νομοθετικού διατάγματος 469/1997 δεν προβλέπει υποχρέωση κοινοποιήσεως για τους τυχόντες εγκρίσεως προς άσκηση της δραστηριότητας διαμεσολαβήσεως στον τομέα της απασχόλησης, οπότε παρέχει στις δημόσιες αρχές την εξουσία να επιβάλλουν κυρώσεις για τις παραβάσεις προσώπων που δεν έχουν λάβει παρόμοια έγκριση.

10 Εκτιμώντας ότι για την επίλυση της εκκρεμούσας ενώπιόν του διαφοράς απαιτείται η ερμηνεία διατάξεων της Συνθήκης, το Tribunale di Biella αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Συμβιβάζονται με τις κοινοτικές αρχές των άρθρων 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 86 ΕΚ (πρώην άρθρων 48, 52 και 90 της Συνθήκης ΕΚ) το άρθρο 9 bis, δεύτερο εδάφιο, του νόμου 608/1996, της 28ης Νοεμβρίου 1996, στο μέτρο που προβλέπει την υποχρέωση του εργοδότη να κοινοποιεί την πρόσληψη κάθε εργαζομένου στη Sezione Circondariale per l'Impiego, καθώς και το άρθρο 10 του νομοθετικού διατάγματος 469/1997, της 23ης Δεκεμβρίου 1997, στο μέτρο που επαναλαμβάνει τη ρύθμιση 9 bis του νόμου 608/1996 σε περίπτωση διαμεσολαβήσεως προσώπων που δεν έχουν λάβει σχετική έγκριση;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

Παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο

11 Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης υποστηρίζουν ότι το Δικαστήριο, με την προπαρατεθείσα απόφαση Job Center, έκρινε ότι οι επίδικες στην κύρια δίκη κυρώσεις είναι παράνομες ως αντίθετες προς τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού. Επιπλέον, ισχυρίζονται ότι, με την απόφαση της 8ης Ιουνίου 2000, C-258/98, Carra κ.λπ. (Συλλογή 2000, σ. I-4217), το Δικαστήριο παρέσχε στο αιτούν δικαστήριο ενδείξεις σχετικά με την κανονιστική ρύθμιση που προηγήθηκε του νομοθετικού διατάγματος 469/1997. Αναφέρουν ότι η παρούσα υπόθεση αφορά προσλήψεις που πραγματοποιήθηκαν το 1997 και το 1998.

12 Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης ισχυρίζονται ότι αρκεί η παραπομπή στην προπαρατεθείσα απόφαση Carra για να διαπιστωθεί ότι το σύστημα κυρώσεων που καθιερώνει το άρθρο 9 bis του νόμου 608/1996 είναι παράνομο. Εξετάζουν, ωστόσο, και τις διατάξεις του νομοθετικού διατάγματος 469/1997, δεδομένου ότι με αυτές διατηρήθηκε σε ισχύ το εν λόγω σύστημα κυρώσεων. Συναφώς, οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης υποστηρίζουν ότι οι κοινοποιήσεις που προβλέπει το άρθρο 9 bis του νόμου 608/1996 δεν έχουν πλέον λόγο υπάρξεως, εφόσον θεσπίστηκαν για την ενίσχυση του κρατικού μονοπωλίου των αρμόδιων για την πρόσληψη προσωπικού γραφείων, το οποίο πρέπει να θεωρείται παράνομο κατόπιν της εκδόσεως των προπαρατεθεισών αποφάσεων Job Center και Carra κ.λπ. Στο μέτρο που το σύστημα των γραφείων για την πρόσληψη προσωπικού έχει μεταρρυθμιστεί προς την κατεύθυνση της ελευθερώσεώς του, όλες οι συνδεόμενες με το πρώην κρατικό μονοπώλιο κυρώσεις δεν μπορούν πλέον να επιβληθούν, καθότι εκλείπει τόσο η βάση τους όσο και το έννομο συμφέρον που προστατεύουν.

13 Επιπλέον, κατά τους προσφεύγοντες της κύριας δίκης, η ελευθέρωση δεν είναι πλήρης, αν ο εργοδότης εξακολουθεί να έχει υποχρέωση κοινοποιήσεως της προσλήψεως, διότι μια τέτοια υποχρέωση καθιστά δυσχερέστερη την εκ μέρους ιδιωτικών επιχειρήσεων άσκηση της δραστηριότητας των γραφείων για την πρόσληψη προσωπικού.

14 Η Ιταλική Κυβέρνηση παρουσιάζει συνοπτικά την εξέλιξη της ιταλικής κανονιστικής ρυθμίσεως σε θέματα προσλήψεως προσωπικού. Συναφώς επισημαίνει ότι, δυνάμει του νόμου 264, της 29ης Απριλίου 1949, ένας εργοδότης όφειλε να προσλαμβάνει τους εργαζομένους διαμέσου των δημοσίων γραφείων για την πρόσληψη προσωπικού. Ο νόμος 608/1996 έθεσε τέρμα στο σύστημα προσλήψεως των εργαζομένων κατόπιν προηγούμενης εγκρίσεως ενός δημόσιου γραφείου για την πρόσληψη προσωπικού. Το άρθρο 9 bis του νόμου 608/1996 καθιέρωσε την αρχή της άμεσης προσλήψεως των εργαζομένων από τον εργοδότη, προβλέποντας στο εξής μόνον την υποχρέωση του τελευταίου να κοινοποιεί την πρόσληψη, εντός πέντε ημερών, στο αρμόδιο γραφείο προσλήψεως προσωπικού.

15 Η Ιταλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η θέσπιση του άρθρου 9 bis του νόμου 608/1996 σχετίζεται με εκτιμήσεις δημοσίου συμφέροντος. Ο Ιταλός νομοθέτης έκρινε ότι το προβλεπόμενο στη διάταξη αυτή σύστημα κοινοποιήσεως, το οποίο παρέχει στη

διοίκηση τη δυνατότητα να επιβλέπει συστηματικά την κίνηση του προσωπικού και να έχει πραγματική γνώση των διακυμάνσεων της προσφοράς και της ζήτησης στην αγορά εργασίας, ήταν αναγκαίο για την εφαρμογή των μέσων της πολιτικής για την απασχόληση, όπως οι καταχωρίσεις και οι διαγραφές από τους προς τούτο προβλεπόμενους καταλόγους, οι ποσοστώσεις και τα επιδόματα ανεργίας. Ως εκ τούτου, η Ιταλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου ως προς τη συμβατότητα της επίδικης στην κύρια δίκη εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως με τις διατάξεις της Συνθήκης δεν είναι βάσιμες.

16 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο. Συναφώς ισχυρίζεται, πρώτον, ότι το αιτούν δικαστήριο δεν αναφέρει τους λόγους για τους οποίους ζητείται η ερμηνεία των άρθρων 48, 52 και 90 της Συνθήκης. Εκλείπει μάλιστα η περιγραφή, έστω και συνοπτική, των λόγων που οδήγησαν στην επιλογή των διατάξεων αυτών, καθώς και η εξήγηση του δεσμού που υφίσταται μεταξύ αυτών και της εφαρμοστέας στην υπόθεση της κύριας δίκης νομοθεσίας. Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι διατάξεις της Συνθήκης τις οποίες αφορά η διάταξη περί παραπομπής ουδεμία σχέση φαίνεται να έχουν με τα πραγματικά περιστατικά και το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, οπότε το Δικαστήριο δεν οφείλει να αποφανθεί επί του προδικαστικού ερωτήματος.

17 Στην περίπτωση, εντούτοις, που το εν λόγω ερώτημα θεωρηθεί παραδεκτό, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η διάταξη περί παραπομπής δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι τα άρθρα 48, 52 και 90 της Συνθήκης τυγχάνουν εφαρμογής στην υπόθεση της κύριας δίκης.

18 Όσον αφορά το άρθρο 90 της Συνθήκης, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι περιστάσεις της υποθέσεως της κύριας δίκης διαφέρουν ουσιωδώς από εκείνες των προπαρατεθεισών αποφάσεων Job Center και Carra κ.λπ., οι οποίες αφορούσαν δημόσιο οργανισμό που ασκούσε δραστηριότητες γραφείου για την πρόσληψη προσωπικού. Στην υπόθεση της κύριας δίκης, όπου ζητείται μόνον η εκ των υστέρων κοινοποίηση, η Επιτροπή θεωρεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν ενεργεί ως επιχείρηση, αλλά ασκεί μάλλον λειτουργία ελέγχου με σκοπό την προστασία των μισθωτών εργαζομένων.

19 Όσον αφορά την εφαρμογή των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, κατά πάγια νομολογία, οι εν λόγω διατάξεις δεν τυγχάνουν εφαρμογής όταν πρόκειται για δραστηριότητες όλα τα στοιχεία των οποίων περιορίζονται στο εσωτερικό ενός μόνον κράτους μέλους. Εντούτοις, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι οι εν λόγω διατάξεις μπορούν να τύχουν εφαρμογής στην υπόθεση της κύριας δίκης, η Επιτροπή ισχυρίζεται, επικουρικώς και μόνον, ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 9 bis του νόμου 608/1996 υποχρέωση κοινοποιήσεως και η κύρωση που επιβάλλεται στην περίπτωση μη τηρήσεως της υποχρεώσεως αυτής δεν αποτελούν εμπόδιο για την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση κοινοποιήσεως επιβάλλεται στον εργοδότη μετά την οριστική πρόσληψη του υπαλλήλου ανέξαρτητα από το αν πρόκειται για Ιταλό. Επιπλέον, η κύρωση είναι μόνο χρηματική και διοικητική και πλήττει αποκλειστικά τον εργοδότη.

Απάντηση του Δικαστηρίου

20 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η διαδικασία του άρθρου 234 ΕΚ αποτελεί μέσο συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων, με την οποία το Δικαστήριο τούς παρέχει τα στοιχεία περί της ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου που είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς επί της οποίας καλούνται να αποφανθούν (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 1992, C-83/91, Meilicke, Συλλογή 1992, σ. I-4871, σκέψη 22, και διατάξεις της 9ης Αυγούστου 1994, C-378/93, La Pyramide, Συλλογή 1994, σ. I-3999, σκέψη 10, και της 25ης Μαΐου 1998, C-361/97, Nour, Συλλογή 1998, σ. I-3101, σκέψη 10).

21 Στο πλαίσιο της συνεργασίας αυτής, απόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, που έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της μέλλουσας να εκδοθεί δικαστικής αποφάσεως, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα μιας προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δικής του αποφάσεως όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υπο-

βάλλει στο Δικαστήριο. Συνεπώς, εφόσον τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, το Δικαστήριο υποχρεούται, καταρχήν, να απαντήσει (βλ. αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93, Bosman, Συλλογή 1995, σ. I-4921, σκέψη 59, της 13ης Μαρτίου 2001, C-379/98, PreussenElektra, Συλλογή 2001, σ. I-2099, σκέψη 38, και της 22ας Ιανουαρίου 2002, C-390/99, Canal Satélite Digital, Συλλογή 2002, σ. I-607, σκέψη 18).

22 Εντούτοις, το Δικαστήριο έχει επίσης δεχθεί ότι, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, πρέπει να ερευνά τις συνθήκες υπό τις οποίες του έχουν υποβληθεί τα ερωτήματα από τον εθνικό δικαστή, προκειμένου να ελέγξει κατά πόσον είναι αρμόδιο να απαντήσει. Δεν είναι δυνατόν να προβληθεί άρνηση απαντήσεως σε προδικαστικό ερώτημα εθνικού δικαστηρίου παρά μόνον όταν προδήλως προκύπτει ότι η ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου την οποία ζητεί το εθνικό δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμα όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβλήθηκαν (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις PreussenElektra, σκέψη 39, και Canal Satélite Digital, σκέψη 19).

23 Το Δικαστήριο τόνισε, επίσης, ότι είναι σημαντικό ο εθνικός δικαστής να αναφέρει τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους ζητεί την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου και θεωρεί αναγκαία την υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο (διάταξη της 25ης Ιουνίου 1996, C-101/96, Italia Testa, Συλλογή 1996, σ. I-3081, σκέψη 6). Έτσι, το Δικαστήριο έκρινε ότι είναι απαραίτητο ο εθνικός δικαστής να παρέχει ορισμένες τουλάχιστον εξηγήσεις για τους λόγους που τον οδήγησαν στην επιλογή των κοινοτικών διατάξεων των οποίων ζητεί την ερμηνεία και για τη σχέση που θεωρεί ότι υφίσταται μεταξύ των διατάξεων αυτών και της εθνικής νομοθεσίας η οποία εφαρμόζεται στην επίδικη διαφορά (διάταξη της 7ης Απριλίου 1995, C-167/94, Grau Gomis κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-1023, σκέψη 9).

24 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, η διάταξη περί παραπομπής δεν περιέχει επαρκείς ενδείξεις που να ικανοποιούν τις ως άνω απαιτήσεις.

25 Πρώτον, όσον αφορά τη ζητούμενη ερμηνεία των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης, το αιτούν δικαστήριο δεν παρέχει καμία διευκρίνιση σχετικά με τους λόγους για τους οποίους ζητεί την ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων του κοινοτικού δικαίου και θεωρεί αναγκαία την υποβολή σχετικού προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο.

26 Συναφώς, επισημαίνεται ότι ούτε η διάταξη περί παραπομπής ούτε οι παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο παρέχουν τη δυνατότητα θεμελιώσεως δεσμού μεταξύ, αφενός, των αναγνωριζομένων με τη Συνθήκη αρχών της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και της ελεύθερης εγκαταστάσεως στην Κοινότητα και, αφετέρου, των νομικών και πραγματικών στοιχείων της διαφοράς της κύριας δίκης. Ειδικότερα, ουδόλως προκύπτει ότι η εταιρία Mergellina Snc ή οι εργαζόμενοι σ' αυτή άσκησαν τις ελευθερίες αυτές ή θέλησαν να τις ασκήσουν.

27 Δεύτερον, όσον αφορά τη ζητούμενη ερμηνεία του άρθρου 90 της Συνθήκης, το Tribunale di Biella αναφέρει στη διάταξη περί παραπομπής ότι τα νομικά και πραγματικά στοιχεία της διαφοράς της κύριας δίκης διαφέρουν από εκείνα που εξετάστηκαν στην προαναφερθείσα απόφαση Job Center. Επισημαίνει, επίσης, ότι η υπόθεση της κύριας δίκης αφορά απλώς μια υποχρέωση κοινοποιήσεως και όχι ένα μονοπωλιακό σύστημα προηγούμενης εγκρίσεως από το κράτος μέλος. Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι το άρθρο 90 της Συνθήκης μπορεί να τύχει εφαρμογής στην υπόθεση της κύριας δίκης.

28 Συγκεκριμένα, από κανένα νομικό ή πραγματικό στοιχείο της διαφοράς της κύριας δίκης δεν προκύπτει ότι η Sezione Circondariale per l'Impiego ενεργεί ως επιχείρηση υπό την έννοια του άρθρου 90 της Συνθήκης, όταν λαμβάνει κοινοποιήσεις για την πρόσληψη υπαλλήλων δυνάμει του άρθρου 9 bis του νόμου 608/1996.

29 Τρίτον, όσον αφορά το άρθρο 10 του νομοθετικού διατάγματος 469/1997 που, κατά το αιτούν δικαστήριο, παρέχει στις δημόσιες αρχές την εξουσία να επιβάλλουν κυρώσεις για τις παραβάσεις που διαπράττουν πρόσωπα που δεν έχουν λάβει έγκριση για την άσκηση δραστηριότητας διαμεσολαβήσεως στον τομέα της απασχόλησης, η διάταξη περί παραπομπής δεν εξηγεί τη λυσιτέλεια της εν λόγω διατάξεως για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης.

30 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ελλείψει στοιχείων από τα οποία να προκύπτει σαφώς η σχέση μεταξύ, αφενός, του υποστατού και του αντικειμένου της διαφοράς και, αφετέρου, της ζητούμενης από το αιτούν δικαστήριο ερμηνείας των άρθρων 48, 52 και 90 της Συνθήκης, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να δώσει χρήσιμη απάντηση στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 92 και 103, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο είναι προδήλως απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ιταλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

Η αίτηση που υπέβαλε το Tribunale di Biella για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, με διάταξη της 18ης Οκτωβρίου 2001, είναι απαράδεκτη.

Λουξεμβούργο, 25 Φεβρουαρίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

C. W. A. Timmermans